

POGOSTO SI

Peire Millet

Pogosto si samo grenak pepel
minulih svatb, ki zdaj jih krije noč,
a ljubim te — zaradi jasnih dni,
ko spet zasiješ lepa kot nekoč
in ko obala tvojega mesa
mi pred očmi v daljavi zablesti
kot bujno razcveten odsev morjã.

VABILO

Emilo Bonnel

Pridi v mojo hišo, draga,
brajda mojega boš praga,
mojega ognjišča kamen,
sol boš, v juhi raztopljena,
roža, v oknu razcvetena,
v skrinji sivke cvet zaprt,
solza za mrtvaški prt.

ZADNJE POLETJE

Pierre Lagarde

Zadnje poletje
vsa pota Francije peljejo čez Ren
in glas morja je nasršen s strelami.
Rjaste reke sence
razmotavajo pesmi svetlobe in krvi.
Zadnje poletje križarskih vojska,
mórij, ki vpijemo po njih ob zori,
mórij, vadjajočih za usodo.
Prvo poletje
mórij, ki vpijejo upanje!

Zadnje poletje
šlezijsko jutro
jutrnj brneče od tovarn
svetleče se od golih hrbtov
uklenjeno poletno jutro.
Jutro ob oknu bolnišnice,
kjer se s sólzami parajo
daljne dežele.
Razkosani spomin
tvojega telesa, kjer poganja trava
in pesem vetra,
dragi tovariš,
ki si umrl v jutru upanja,
odpusti mi, ker imam še vedno
dvoje oči, ki vidiijo nebo.

VRTNAR

Robert Lafont

Vrt urejen med žlebovi — prikrito
blágo utripanje žile —
dihal bo svojo noč podob
dokler milina ki vstaja iz vode
sončne luči ne popije.

Jaz pa
svetloba iz sanj narošena
znova bom zgrádil razumne stolpe
ki so jih sence zrušile.

Po toliko mukah vrtinčastih rekah
in od nestrpnosti razkuštranih puščavah
v sebi odkrivam zamišljen vrt
s prstjo
umirjeno kakor perut jerebice
ki svoj čas sem videl jo v sreči trave
z alejami
vitkih cipres ki kipijo v ljubezni
in z lajanjem psov ki zvečer
objema poslavljanje zarje.